

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2200/2025
18.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Татјане Ђурица и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Јоксимовић Брашић, адвокат у ..., против туженог „Миленијум осигурање“ а.д.о. Београд, чији је пуномоћник Петар Насић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2645/24 од 13.11.2024. године, у седници већа одржаној 18.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија туженог те се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2645/24 од 13.11.2024. године утолико што се тужени „Миленијум осигурање“ а.д.о. Београд и на исплату законских затезних камата на износ од 569.031,30 динара почев од 27.12.2017. године до исплате обавезује као солидарни дужник са Акционарским друштвом за осигурање „ДДОР Нови Сад“ а.д.о. Нови Сад по правноснажној пресуди Вишег суда у Крагујевцу ЗП-82/21 од 01.04.2022. године и тако што се одбија тужбени захтев за законске затезне камате на износ од 3.309.636,02 динара почев од 27.12.2017. године па до 06.11.2019. године закључно, као неоснован.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог у односу на преостали део пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2645/24 од 13.11.2024. године којим је преиначена пресуда Вишег суда у Крагујевцу П-37/17 од 07.11.2019. године у ставовима II и IV и допунска пресуда Вишег суда у Крагујевцу ЗП-15/21 од 23.03.2021. године у ставу 1. изреке и усвојен тужбени захтев тужиоца АА у односу на туженог „Миленијум осигурање“ а.д.о. Београд, у првом ставу, алинеја 1. изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Виши суд у Крагујевцу је донео пресуду П 37/17 дана 07.11.2019. године, којом је у I ставу изреке делимично усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао првотуженог „ДДОР Нови Сад“ а.д.о. Нови Сад, да на име накнаде материјалне штете, новчане ренте за период од 01.01.2008. године па до 30.11.2017. године, исплати износ од 3.889.661,13 динара са законском затезном каматом почев од 27.12.2017. године до

исплате; у II ставу изреке одбио тужбени захтев тужиоца да се друготужени АД за осигурање „Миленијум осигурање“ а.д.о. Београд обавезе да солидарно на име накнаде материјалне штете, новчане ренте за период од 01.01.2008. године па до 30.11.2017. године исплати износ од 3.889.661,13 динара са законском затезном каматом почев од 27.12.2017. године до исплате; у III ставу изреке усвојио делимично тужбени захтев тужиоца и првотуженог „ДДОР Нови Сад“ а.д.о. Нови Сад обавезао да на име накнаде капитализиране ренте за период од 01.12.2017. године до 11.05.2053. године исплати износ од 3.667.373,36 динара са законском затезном каматом од 27.12.2017. године до исплате; у IV ставу изреке одбио тужбени захтев тужиоца да се првотужени АД за осигурање „ДДОР Нови Сад“ и друготужени АД за осигурање „Миленијум осигурање“ а.д.о. Београд, обавезу да на име накнаде капитализиране ренте за период од 01.12.2017. године до 11.05.2053. године солидарно исплате преостали износ од досуђеног до траженог од 2.915.689,21 динар са законском затезном каматом од 27.12.2017. године до исплате, и у ставу V (погрешно означено IV) обавезао првотуженог да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 836.800,00 динара.

Виши суд у Крагујевцу је донео допунску пресуду ЗП 15/21 дана 23.03.2021. године, којом је одбио тужбени захтев тужиоца да се обавезе друготужени „Миленијум осигурање“ а.д.о. Нови Београд, да тужиоцу солидарно са првотуженим „ДДОР Нови Сад“ а.д. Нови Сад, на име накнаде материјалне штете – капитализиране ренте за период од 01.12.2017. године до 11.05.2053. године исплати износ од 3.667.373,36 динара са законском затезном каматом од 27.12.2017. године до исплате и решио да свака странка сноси своје трошкове тог поступка.

Апелациони суд у Крагујевцу је донео пресуду Гж 2645/24 дана 13.11.2024. године којом је преиначио пресуду Вишег суда у Крагујевцу П 37/17 од 07.11.2019. године у ставовима II и IV изреке и допунску пресуду Вишег суда у Крагујевцу ЗП 15/21 од 23.03.2021. године у ставу I изреке, тако што је: 1. усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао туженог „Миленијум осигурање“ а.д.о. Београд да тужиоцу на име накнаде материјалне штете за период од 01.01.2008. године па до 30.11.2017. године исплати износ од 3.103.937,28 динара (од чега као солидарни дужник са АД за осигурање „ДДОР Нови Сад“ а.д.о. Нови Сад износ од 569.031,30 динара, по правноснажној пресуди Вишег суда у Крагујевцу ЗП 82/21 од 01.04.2022. године, а на име накнаде штете – новчане ренте за период од 01.01.2008. године до 05.03.2010. године) и на име капитализиране ренте за период од 01.12.2017. године до 11.05.2053. године износ од 3.309.636,02 динара, све са законском затезном каматом почев од 27.12.2017. године до исплате, и 2. одбио као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени „Миленијум осигурање“ а.д. Београд, да тужиоцу на име накнаде материјалне штете за период од 01.01.2008. године до 30.11.2017. године, исплати износ од још 396.757,74 динара и на име капитализиране ренте за период од 01.12.2017. године до 11.05.2053. године износ од још 2.460.276,14 динара, са законском затезном каматом од 27.12.2017. године па до исплате

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену благовремену и дозвољену ревизију је изјавио тужени „Миленијум осигурање“ а.д.о. Београд, којом пресуду побеђа због битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду по одредбама члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...10/2023 – др. закон), и закључио да је ревизија делимично основана.

Пресуда је донета без битне повреде одредаба паничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Не стоје наводи ревизије да је другостепени суд пропустио да поступи по примедбама из решења Врховног суда Рев 13005/2022 од 12.09.2024. године. Напротив, другостепени суд је расправио сва питања на која је указао Врховни суд у решењу којим је укинуо правноснажну пресуду у односу на туженог, те нема битне повреде одредаба парничног поступка у смислу члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању од стране првостепеног суда, на основу кога је донета побијана другостепена пресуда, у саобраћајној незгоди која се догодила 01.01.2008. године, тужилац, који је као путник седео на задњем седишту у возилу, задобио је тешке телесне повреде опасне по живот. То путничко возило је било осигурано код туженог „ДДОР Нови Сад“, а друго возило које је учествовало у саобраћајној незгоди код туженог „Миленијум осигурање“ а.д.о. Београд. Против ББ из ... вођен је кривични поступак због наведеног догађаја, у коме је оглашен кривим правноснажном пресудом за учињено кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја. Тужилац је завршио средњу ... школу, смер ... техничар, у време када се десила саобраћајна незгода имао је 19 година и био је уписан у прву годину студија на Факултету за ... у ..., који није завршио с обзиром на последице саобраћајне незгоде. Због последица повреда задобијених у саобраћајној незгоди тужиочева радна способност је значајно смањена, није способан за самостални одлазак на посао, смањена му је способност самосталног обављања свакодневних активности вођења бриге о себи, ограничено је способан за најједноставније послове које би радио код куће, са неким од укућана, а да не буде везан за норму и рок извршења. Проценат умањења опште и специфичне радне способности код тужиоца је 80%. Укупно доспела материјална штета на име изгубљене зараде и ренте за тужиоца за период од дана саобраћајне незгоде 01.01.2008. године до 30.11.2017. године, обрачуната у висини од 80% просечне зараде за средњу стручну спрему у РС износи 3.889.661,13 динара, а месечна рента износи 32.686,23 динара. Укупна будућа капитализирана рента за тужиоца за период од 01.12.2017. године до 11.05.2053. године обрачуната у висини 80% просечне зараде радника са средњом стручном спремом у РС, са стопом дисконта од 5% годишње износи 6.411.013,51 динар. Оценом налаза и мишљења вештака економске струке утврђено је да се из неискоришћеног лимита осигурања од 100.000 УСД може се намирити потраживање тужиоца за износ од 3.448.819,20 динара по основу доспеле ренте за период од 01.01.2008. године до 30.11.2017. године и износ од 3.677.373,36 динара по основу будуће – капитализиране ренте за период од 01.12.2017. године до 11.05.2053. године, док се не може намирити потраживање тужиоца по основу будуће-капитализиране ренте за период од 01.12.2017. године до 11.05.2053. године у износу од 2.915.689,21 динар.

Исцрпљеност лимита осигурања од аутоодговорности и висина неискоришћеног лимита осигурања од 7.126.912,56 динара утврђена је према исплатама оштећенима у истој саобраћајној незгоди по основу нематеријалне и материјалне штете од стране „ДДОР Нови Сад“ а.д.о.

Утврђено је да је допринос оштећеног тужиоца настанку штете, имајући у виду околности конкретног случаја са 10%, тиме што је тужилац прихватио возњу возилом којим је управљало лице у алкохолисано стању, а што је према редовном току ствари могао уочити.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је сматрао да није основан тужбени захтев у односу на туженог „Миленијум осигурање“ а.д.о. Београд, јер осигураник тог туженог није допринео настанку штете.

Другостепени суд је применом материјалног права, одредаба члана 178. став 4. ЗОО донео одлуку о основу одговорности туженог „Миленијум осигурање“ а.д.о. Београд на начин да је прописана солидарна одговорност ималаца моторних возила за штету коју претрпе трећа лица, што је тужилац у конкретном случају. Тужени је осигуравач једног од ималаца моторних возила учесника у саобраћајној незгоди, који солидарно са другим имаоцем одговара за штету коју је претрпео тужилац као треће лице. Одредбом члана 940. ЗОО, прописано је да у случају одговорности осигуравач одговара за штету насталу осигураним случајем, ако треће оштећено лице захтева њену накнаду, коју осигуравач сноси у границама своте осигурања. Одредбом члана 941. став 1. ЗОО, оштећено лице може захтевати непосредно од осигуравача накнаду штете коју је претрпео догађајем за који одговара осигураник, највише до износа осигуравачеве обавезе. Код чињенице да није исцрпљен лимит осигурања, другостепени суд је нашао да је погрешан закључак првостепеног суда, те је на основу одредбе члана 195. став 2. ЗОО обавезао туженог да на име новчане ренте исплати тужиоцу досуђене износе.

Ревидент у ревизији истиче да није утврђена исцрпљеност висине суме осигурања у односу на ревидента, „Миленијум осигурање“ а.д. Београд. Код чињенице да је у истом штетном догађају било више оштећених лица којима је исплаћивао првотужени – „ДДОР Нови Сад“ а.д. Нови Сад, сматра да је другостепени суд морао утврдити укупну материјалну и нематеријалну штету на дан штетног догађаја да би могао извести закључак да ли се висина накнаде штете креће у оквиру суме осигурања на дан штетног догађаја, јер осигуравајућа организација одговара само до тог лимита, те да у том правцу другостепени суд није поступио према примедбама Врховног касационог суда из решења 13005/2022 од 12.09.2024. године.

Врховни суд оцењује да ови наводи ревизије не стоје. Тужени се и у ревизији позива на околност да је првотужени у овој парници, „ДДОР Нови Сад“ а.д. Нови Сад, исплаћивао накнаду штете оштећенима из истог штетног догађаја, којих оштећених је било више. Међутим, тужени не указује да је он исплатио накнаду штете и тиме исцрпео суму осигурања за коју он одговара. Према томе, не указује основано да је другостепени суд у односу на туженог „Миленијум осигурање“ а.д.о. Београд погрешно применио одредбе члана 86. Закона о осигурању имовине и лица („Службени лист СРЈ“ број 30/96...55/99 и „Службени гласник РС“ бр. 55/04) које су важиле на дан штетног догађаја, по одредби члана 245. Закона о осигурању („Службени гласник РС“ бр. 55/2004) тако што је требало да права тужиоца као оштећеног лица према туженој организацији за осигурање сразмерно смањи. Правилно је другостепени суд утврдио обавезу овог туженог у односу на прописану суму осигурања у време штетног догађаја. Штавише, другостепени суд је узео за релевантну исцрпљеност суме осигурања исплатама другог осигуравача, „ДДОР Нови Сад“ а.д. Нови Сад, иако те исплате нису

од значаја за утврђење права тужиоца у односу на туженог осигуравача „Миленијум осигурање“ а.д.о. Београд.

Ревидент истиче да је остала неутврђена висина доприноса тужиоца настанку штете. Понавља да осигураник друготуженог није допринео настанку штетног догађаја, већ је искључиво одговоран осигураник првотуженог. Међутим, правилно је другостепени суд извео закључак о доприносу тужиоца настанку штете према околности да је сео у возило којим је управљао возач под дејством алкохола. При оциени висине доприноса тужиоца, другостепени суд се правилно руководио и тиме да је у истом поступку у парници по тужби тужиоца против туженог „ДДОР Нови Сад“ а.д. Нови Сад утврђен допринос тужиоца настанку штете са 10%, на основу ког утврђења је одлучено о обавези тог туженог.

Ревидент истиче да је пресудом обавезан да солидарно са првотуженим исплати износ од 569.031,30 динара по правноснажној пресуди Вишег суда у Крагујевцу ЗП 82/21 од 01.04.2022. године, а на име накнаде штете – новчане ренте за период од 01.01.2008. до 05.03.2010. године, што сматра контрадикторним садржини пресуде Вишег суда у Крагујевцу П 82/21 од 01.04.2022. године. Врховни суд не сматра да постоји контрадикторност. Код чињенице да су осигуравачи солидарно одговорни, а да је висина обавезе другог осигуравача утврђена правноснажном пресудом, правилно је у овој парници обавезан тужени да солидарно са наведеним дужником исплати износ од 569.031,30 динара. Међутим, оба осигуравача су солидари дужници према тужиоцу и за законску затезну камату на тај износ, од 27.12.2017. године до исплате, по одредби члана 206. став 1. ЗОО, па је у складу са тим усвојена ревизија и преиначена другостепена пресуда, као у првом ставу изреке.

Тачно је да се накнада штете у облику новчане ренте може досудити за штету која постоји у моменту доношења судске одлуке па убудуће, а да доспели износи новчане ренте до пресуђења имају карактер штете која је већ настала, односно претрпљене штете која се досуђује у једнократном износу. Међутим, правилно је тужени обавезан да тужиоцу на име материјалне штете за период од 01.01.2008. године до 30.11.2017. године исплати износ од 3.103.937,28 динара, а за период од 01.12.2017. године па до 11.05.2053. године износ од 3.309.636,02 динара који је обрачунат као укупна будућа капитализована рента за тужиоца. Околност да износ тако обрачунате ренте до дана пресуђења има карактер доспеле материјалне штете не чини неоснованим тужбени захтев. Законска затезна камата тужиоцу припада на износ утврђен у висини будуће капитализоване ренте од закључења главне расправе, 07.11.2019. године до исплате. Ово стога што је на тај дан утврђена висина обавезе туженог, применом одредбе члана 189. став 2, члана 195. и члана 277. Закона о облигационим односима. Стога је и у том делу преиначена правноснажна пресуда тако ошто је одбијен тужбени захтев за законске затезне камате на износ од 3.309.636,02 динара почев од 27.12.2017. године па до 06.11.2019. године закључно.

Затим, ревидент истиче да је по пресуди Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1697/21 од 16.08.2021. године, која је укинута решењем Врховног касационог суда број 13005/2022 од 12.09.2024. године, исплатио тужиоцу 29.09.2021. године укупно 12.789.074,29 динара, а да је ревизијом по побијаној пресуди обавезан да исплати тужиоцу још и износе од 3.103.937,28 динара, 3.309.603,02 динара, што са досуђеним затезним каматама износи укупно 11.466.661,90 динара. Ови наводи нису од значаја. У овој парници се одлучује о обавези туженог за накнаду материјалне штете тужиоцу,

према чињеницама које су постојале у време закључења главне расправе, што уплата на коју се тужени позива није.

То су разлози према којима је одлучено о ревизији тако што је делимично усвојена и побијана пресуда преиначена, применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП, а делимично одбијена, применом одредбе члана 414. ЗПП.

Одбијен је захтев туженог за трошкове ревизијског поступка јер је тужени успео само у делу који се тиче захтева за затезне камате, применом одредбе члана 165. став 2. и члана 153. став 2. ЗПП.

**Председник већа-судија
Татјана Миљун, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић